Mohai V. Lajos

városszéli angyalok

Előhang a Curriculum vitae-ciklushoz

Az angyalok, az angyalok!
Gipszbe-roskadva álltak.
Kisírt szemmel álmodtak:
hiszékeny szellem-árnyak.

Városszéli angyalok,
mostohák valahányan,
árván vergődve éltek
a föld örök porában.

Kerengtek láthatatlan
az idők kezdete óta:
istállók, ólak tövében
szótlan meghúzódva.

Testük hideg árkaiban
elrejtett mohafátyol:
száraz szalmát görget a szél
elszabadult bálákból.

Pókhálószálas angyalok;
hosszú éjszakákon
fejük préselt virágok közt
egérrágta zsákon.

A menny színarany bősége
eléjük sose tárult.
Értük Isten képmásának
arcizma se rándult.

A városszéli angyalok
az út végére állnak,
s egy földre döntött kőkereszt
imáira vigyáznak.